

[Ulrich.]

af Grunden, kan han kun udøve denne Ret" — der tales om at nedskyde Hunde — „med Brugerens Samtykke, hvilket dog til enhver Tid kan tages tilbage“.

Dette staar ogsaa i den nuværende Jagtlov; men det er efter min Mening en uheldig Bestemmelse; thi naar en Bruger først har givet Samtykke overfor Jagtejeren til dette, saa bør dette Samtykke efter min Mening ikke kunne tages tilbage af en eller anden Grund, som aldeles ikke er et virkeligt Grundlag for en saadan Handling. Derfor maa jeg mene, at det vilde være heldigt, om man kunde enes om, at den sidste Del af Bestemmelsen udgik.

Jeg hørte, at det ærede Medlem, som talte paa Partiet Venstres Vegne, i sin Omtale af § 11 mente, at der laa en vis Fare i denne Bestemmelse om, at man efter at have foretaget visse Handlinger kunde nedskyde saadanne Hunde; men jeg tror ikke, man kommer udenom, at det er nødvendigt at have denne Ret. Alle vi, som har været vant til at færdes paa Jagt ude i Terrænet, har mange Gange oplevet dette, at Vildtet bliver terroriseret i overordentlig høj Grad af saadanne omstørfende Hunde. Det eneste Middel herimod er at skyde disse Køtere ned, og dersom en Jæger har en Jagthund, som foretager saadanne Strejftog, saa er denne Jagthund i det Øjeblik ikke at betragte som andet end en Køter; thi en veldresseret Jagthund vil aldrig indlade sig paa noget saadant. Derfor tror jeg ikke, at man gennem Jagtloven skal søge at beskytte den Slags Hunde. Jeg tror, man bør bevare Bestemmelsen, som den staar.

Jeg ser til min Glæde, at den højtærede Minister har taget Hensyn til de Bemærkninger, jeg fremsatte, forrige Gang vi behandlede Jagtloven, og har gjort Huskattene den Tjeneste at indsætte en Afstand af 150 m fra Huset som Betingelse for at skyde paa dem i Stedet for, som den højtærede Minister forrige Gang foreslog, 75 m. Det er enslydende med, hvad der staar i den nugældende Lov, og det kan jeg kun være tilfreds med. At Kattene gør Skade paa det vilde i mange Tilfælde, er givet; men naar man ved, hvilken Nytte en Kat kan være til i mange smaa Hjem, maa man sikre dem, at de har Ret til at færdes omkring disse Hjem indtil en Afstand af 150 m. Det er en meget passende Afstand, hvorimod jeg jo fandt, at 75 m var for lidt.

Angaaende sidste Stykke i § 11 mener jeg, at dette Stykke har en ganske overordentlig uheldig Affattelse. Det lyder saaledes:

„Naar løsgaaende Hunde ihjelbider eller beskadiger Vildt i Fredningstiden, er disses Ejer pligtig at erstatte den jagtberettigede den Skade, der herved tilføjes hans Vildtstand. Hvis Ejeren ikke har udvist tilstrækkelig Paapasselighed, kan han desuden idømmes Bøde for Overtrædelse af Fredningsbestemmelserne.“

Jeg vil foreslaa, at dette Stykke kommer til at lyde saaledes:

„Naar løsgaaende Hunde ihjelbider eller beskadiger Vildt, er disses Ejer pligtig at erstatte den jagtberettigede den Skade, der herved tilføjes hans Vildtbestand. Sker dette i Fredningstiden, omfatter Erstatningspligten ogsaa den yderligere Skade, der derved tilføjes den jagtberettigedes Vildtbestand. Hvis Ejeren ikke har udvist tilstrækkelig Paapasselighed, kan han yderligere idømmes Bøder efter § 39, sidste Stykke.“

Jeg tror, at en saadan Affattelse vil være betydelig lettere forstaaelig. Paragraffen vil, saaledes som den er i Øjeblikket, meget let kunne misforstaas, og saadanne Sager vil derfor ikke blive paataalt i den rette Udstrækning, hvis der sker Overtrædelse af denne Bestemmelse, saaledes som den er foreslaaet.

Om § 12 vil jeg sige, at i denne Paragraf er jo udgaaet — selvfølgelig i Traad med de Ønsker, den højtærede Minister har paa dette Omraade — det andet Punktum i den nuværende Lov, og ogsaa den sidste Sætning i første Punktum; men vi fra vor Side maa fastholde begge Dele. Der staar i den nugældende Lov:

„Uvedkommende maa ikke færdes med Skydevaaben eller Hund paa anden Mands Jagtgrund udenfor de Veje og Stier, der er aabne for almindelig Færdsel, ej heller ved Vadning paa Forstranden langs med anden Mands Jagtgrund. Jagt fra Baad, Pram og Kajak saavel som paa Isen, hvor Jagten er fri (jfr. § 5), maa ikke finde Sted, medmindre Jægeren befinder sig mindst 50 m fra anden Mands Jagtgrund.“

Disse Bestemmelser har den højtærede Minister ikke ønsket at tage med af de Grunde, som nu har dikteret den højtærede Minister hele dette Lovforslag. Men vi fra vor Side maa fastholde dem, men kan dog, som vi tidligere har sagt, hvad angaar Bestemmelsen om de 50 m, bøje os af Hensyn til, at der er Farvande i vort Land, hvor der ikke er 100 m fra den ene Side til den anden, og vi kunde tænke os at strække os til en Afstand af 25 m — dette